

КАРТИНА III-ТА.

Гуга (припомни си нѣщо и извиква незвучно)
(като плесъ-раже и се явява прислужницата)
Забравихъ! Ахъ.....Кажи да го пуснатъ!

Прислужница. Той илеше! Единътъ арапинъ
Му препречи пътъ, а той, юнака,
Му обресе такава плесница! (излиза)
(Замисли се явява силещъ)

Гуга. — А тази кръвъ!

Замисли. (небрежно)..... Одраска ме нѣщо!

Гуга. — Арапинъ до тебе се покосна
И нарани моя царь могъщи!

Замисли. — Ще помни той първата ми срѣца!
Такава му обресахъ плесница,
Че три пъти направи поклона!

Гуга. — Сѣдни, сѣдни да си посѣдъхнешъ!
Добрѣ, че не улучи въ сърцето....

Замисли. — Сърцето ми само ти улучи!
Но твоята стрела — възроти ме!

Гуга. — Юнакътъ ми! Боли ли те още?

Замисли. — Сѣдни до менъ. Когато съмъ при тебе
Тѣй се чувствамъ, че всичко забравямъ!

Гуга. — О, моятъ милъ ненагледанъ, сладъкъ

Замисли. — На душа ми, тѣй е леко, мило,
Че стоѣраки отъ арапи черни —
Не би могли страдания да сторятъ!

Гуга (плесъ-раже. Явява се прислужницата)
(Враже заповѣди)

Гуга. — Донесете ми вино 6 годишно,
Отъ Чирменска лоза едностърка!

И припънки гъби, що сѣ брани

Въ пладницето на Родопски хълми. (прислуж. излиза)

Замисли. — Защо ми е чирменското вино,

Кога твоя погледъ е по-силенъ

Отъ винето що за мигъ опива!

А глътътъ ти е балсъмъ небесенъ